

ตอนที่ ๑๐

ความตั้งใจในการเผยแผ่ วิชาธรรมกาย

ในพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่หลวงพ่อมิต่อพวกเรานั้น อย่างหนึ่งก็คือความเมตตาของท่าน เมื่อท่านได้รู้เห็นธรรมแล้ว ไม่เก็บไว้แต่เพียงผู้เดียว แต่ยังสั่งสอนชี้แนะให้กับบุคคลที่มีอัธยาศัยพอที่จะบรรลुธรรม ได้รู้เห็นธรรมเช่นเดียวกับท่าน จากศิษย์รุ่นหนึ่งสู่ศิษย์อีกรุ่นหนึ่ง จากคนหนึ่งสู่อีกหลายๆคน

จนกระทั่งมาถึงพวกเรา ที่ได้มีโอกาสสัมผัสความสุขที่แท้จริง ก็ด้วยอาศัยความเมตตากรุณาของหลวงพ่ ที่อยากจะให้สรรพสัตว์ทั้งหลายได้พ้นทุกข์ พ้นจากการเป็นบ่าวทาสของพญามาร มาเป็นฝ่ายพระที่มีแต่ความสุขที่แท้จริง

ตามรอยๆ ในตอนนี้ จึงขอเสนอเรื่องราวในความตั้งใจเผยแผ่วิชาธรรมกายของหลวงพ่อดปากน้ำ ดังต่อไปนี้

หลวงพ่อก็เขียนบันทึก เล่าถึงการเริ่มเผยแผ่ธรรมกายครั้งแรกว่า

“...เป็นของลึกถึงเพียงนี้ ใครจะไปคิดคาดคะเนเอาได้ พันวิสัยของ
ความตรึกนึกคิด ถ้ายังตรึกนึกคิดอยู่ ก็เข้าไม่ถึง ที่จะเข้าถึงต้องทำให้รู้
ตรึก รู้นึก รู้คิดนั้น หยุดเป็นจุดเดียวกัน

แต่พอหยุดก็ดับ แต่พอดับแล้วก็เกิด

ถ้าไม่ดับแล้วไม่เกิด ตรองดูเถิดท่านทั้งหลาย

นี่เป็นของจริง หัวต่อมีเป็นอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ถูกส่วนดังนี้ ไม่มีไม่
เด็ดขาด

วัดกอยู่ดงนี้สักครูใหญ่ๆ ก็กลัวว่าความมีความเป็นนั้นจะเลื่อนไป
เสีย จึงเข้าที่ติดไปใหม่ ราวสักสามสิบนาทีก ก็เห็นวัดบางปลาปรากฏ
เหมือนตัวเองไปอยู่ที่วัดนั้น แต่พอชัดก็รู้สึกตัวขึ้นมา

จึงมีความรู้สึกขึ้นมาว่า (ที่ว่า) จะมีผู้รู้เห็นได้ยากนั้นในวัดบางปลา
นี้จะต้องมีผู้รู้เห็นได้แน่นอน จึงมาปรากฏขึ้นบัดนี้

ต่อแต่นั้นมา ก็คำนิ้งที่จะไปสอนที่วัดนั้นอยู่เรื่อยๆ มา จนถึงออก
พรรษา รับจันแล้ว ก็ลาสมภารวัดบางคูเวียง (วัดโบสถ์บน ต.บางคูเวียง)
ไปสอนที่วัดบางปลาราว ๔ เดือน มีพระทำเป็น ๓ รูป คฤหัสถ์ ๔ คน

นี่เริ่มต้นแผ่ธรรมกายของจริง ที่แสวงหาได้มาจริง ปรากฏอยู่จน
บัดนี้...”

กิจวัตรในการเผยแผ่ธรรมสมัยหลวงพ่อยู่วัดปากน้ำเป็นอย่างไร “พระทิพย์-
ปริญา” ได้เขียนเล่าไว้เมื่อ ปี พ.ศ.๒๔๘๙ ในหนังสือ ชื่อ “ธรรมกาย” ดังนี้

จริยาของท่าน

๑. คุณภิกษุ-สามเณร ลงทำวัตร ไหว้พระในโบสถ์ทุกวัน วันละ ๒ เวลา คือ เช้าหน
หนึ่ง เย็นหนหนึ่ง และได้ให้อิโรวาทสั่งสอนภิกษุสามเณรทั้ง ๒ เวลา

๒. วันพระและวันอาทิตย์ลงแสดงธรรมในโบสถ์เองเป็นนิจ

๓. ทำกิจกรรมอยู่ในสถานที่ ซึ่งจัดไว้เฉพาะเป็นกิจประจำวัน และควบคุมพระให้

ไปนั่งภาวนารวมอยู่กับท่านทั้งกลางวันและกลางคืน ส่วนพวกซีกก็ให้ทำกิจภาวนาเหมือนกัน

๔. ทุกวันพฤหัสบดี เวลา ๑๔.๐๐ น. ลงสอนการนั่งสมาธิ แก่ภิกษุสามเณร อุบาสก-อุบาสิกาที่ศาลา ซึ่งข้าพเจ้าเคยเห็นมีภิกษุ สามเณร ต่างวัด อุบาสก อุบาสิกา ต่างถิ่นมาเรียนกันเป็นจำนวนมากๆ ทุกวันพฤหัสบดี สอบถามได้ความว่า มีผู้ไปเรียนกันมากแต่ต้นจนบัดนี้ ไม่ต่ำกว่า ๔ หมื่นแล้ว เพราะสอน มากกว่า ๑๕ ปีแล้ว

๕. จัดให้มีครูสอนปริยัติในวัดนี้อีกแผนกหนึ่งด้วย

นอกจากจำเป็นจริงๆ แล้ว ท่านมักไม่ยอมออกจากวัด การสวดมนต์ ฉันเช้า ถ้าใครไปนิมนต์ มักจะถูกถามว่าให้พระอื่นไปแทนได้ไหมอย่างนี้ โดยมาก เพราะท่านชอบหมกมุ่นอยู่แต่กิจภาวนาโดยมาก

ออกรับแขกก็เป็นเวลา ตอนเพลครั้งหนึ่งที่ได้ไปพบได้เสมอ ถัดจากนั้น ก็เวลา ๑๗.๐๐ น. อีกคนหนึ่ง ออกมานั่งพักผ่อนสนทนาปราศรัย

นอกจากนี้ท่านอยู่ในห้องภาวนา ซึ่งเรียกว่าโรงงาน ซึ่งใครไม่เข้าใจได้ยินคำว่าโรงงาน เลยเข้าใจเป็นอื่นไปก็มี.....

ความตั้งใจในการเผยแผ่วิชชาธรรมกายของหลวงพ่อดอกปากน้ำ มิได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะในประเทศไทย คนไทยเท่านั้น หลวงพ่อยังมีความปรารถนานำวิชาธรรมกายไปยังต่างประเทศด้วย

หลวงพ่อดอกปากน้ำได้พูดถึงการส่งพระไปเผยแผ่ยังต่างประเทศ ไว้ในเทศนาของท่าน เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๙๗ ดังนี้

“...พระฝรั่งวิลเลียมเป็นศาสตราจารย์ ในลอนดอน เป็นผู้มาบวชในโบสถ์วัดปากน้ำ ผู้เทศน์นี้เป็นอุปัชฌาย์ ได้สั่งสอนให้พระฝรั่งวิลเลียม ซึ่งเป็นฝรั่งนั้นได้บรรลุธรรมจริงอย่างนี้ ที่เห็นจริงอย่างนี้นี่แหละ จะเอาไปประกาศในลอนดอน ประเทศอังกฤษ จะไปวันที่ ๔ นี้ นี่วันนี้วันที่ ๗ แล้ว บุกเรือ บินไว้เสร็จแล้ว....ไปไม่ใช่ไปเลย ไปถ้าถึงปีหรือสมควรแก่เวลาเท่านั้น แล้วก็จะกลับมาอีก นำเอาฝรั่งมาบวชอีก จะตั้งศาสนาในลอนดอนให้ได้ ให้เป็นวัดไทยจริงๆ กัน

นี่เป็นข้อสำคัญอย่างนี้นะ เรื่องวิชาธรรมกาย วัดปากน้ำนะ จะเป็นประโยชน์ยิ่งใหญ่มาก ในยุโรปทีเดียว.....”

อีกครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๗ ถัดจากการเทศน์ครั้งที่แล้วมาได้ ๑๑ วัน หลวงพ่อได้พูดถึงการเผยแพร่ในต่างประเทศอีกว่า

“...ฝรั่งมั่งคั่งยังเข้ามาเล่าเรียนศึกษา แล้วเอาไปประกาศ เวลานี้กำลังไปประกาศอยู่ นี่มานำเอาธรรมวัดปากน้ำไปประกาศ เหมือนอาจารย์ที่ไปสอนอยู่วัดจันทร์ปะชำนันแหละ ไปประกาศธรรมอย่างนั้นแหละ

เวลานี้ไปประกาศอยู่ประเทศอังกฤษโน่น ต่อแต่นี้ไม่ช้าเท่าใดจะส่งไปญี่ปุ่นอีกองค์หนึ่ง มีวิชาแบบเดียวกัน จะส่งไปญี่ปุ่นอีกองค์หนึ่ง ให้ไปประกาศพุทธศาสนาแบบเดียวกัน

ในประเทศไทยนี้มากองค์ บ้านของใครจะประกาศอย่างไร ให้ประกาศออกไป อย่างนี้เสีย อุทิศให้เอาใจใส่พระพุทธศาสนา

เมื่ออยู่วัดไหนจะได้รู้โรจน์โชตินาการ พวกชาวบ้านร้านตลาดทั้งหลาย อุบาสก อุบาสิกา จะได้รู้จักพุทธศาสนาจริง...”

ขณะที่หลวงพ่อกำลังเทศน์ ท่านมีอายุถึง ๗๐ ปี แล้ว ถัดมาเพียง ๒ ปี หลวงพ่อก็อาพาธ และได้มรณภาพ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ในขณะที่การเผยแพร่ไปยังต่างประเทศยังไม่สำเร็จตามที่ท่านตั้งความปรารถนาไว้

จวบจนปัจจุบัน การเผยแพร่วิชามหาธรรมกายเริ่มเป็นที่รู้จักกันในหลายๆ ประเทศ มีฝรั่งและชนชาวชาติต่าง ๆ เข้าใจวิธีปฏิบัติธรรมวิชามหาธรรมกาย ได้เข้าถึงธรรม ได้รู้จักความสุขที่แท้จริงเพิ่มมากยิ่งขึ้น

หลาย ๆ ท่านอยากรู้จักหลวงพ่อดาวปากน้ำ อยากจะศึกษาวิชามหาธรรมกายให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

พวกเราผู้เป็นศิษย์ของหลวงพ่อดาวปากน้ำ ภาณุเจริญ ที่สืบต่อมาจาก คุณยาย อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง มาในยุคที่มีพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดาว)

ธัมมชโย) เป็นผู้นำ เราจะทำความปรารถนาที่หลวงพ่อดำเนินการเผยแผ่วิชชาธรรมกายให้เป็นผลสำเร็จ

เรากำลังสร้างวิหารประดิษฐาน รูปหล่อทองคำของหลวงพ่อดำ ที่แสดงประวัติชีวิตให้อนุชนในรุ่นหลังๆ ได้รู้จักผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

เรากำลังสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ เจดีย์แห่งพระรัตนตรัย ซึ่งจะเป็นสถานที่รวมผู้ปฏิบัติธรรมทั่วโลก

เรากำลังสร้าง “ศูนย์กลางพระธรรมกายแห่งโลก” ที่จะเป็นสถานที่สำหรับ ให้ผู้ที่ต้องการศึกษาวิชชาธรรมกายได้เข้ามาศึกษาให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

ในพื้นที่ ๒,๐๐๐ ไร่ ของศูนย์กลางพระธรรมกายแห่งโลก จะเป็นการสืบต่อมโนปรีธานของหลวงพ่อดำเนินการ ที่จะเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปให้ได้ทั่วโลกตามที่ท่านปรารถนา

